

Paravane indicate de autor

Depart, o scenă improvizată rămîne, împotriva așteptărilor, nefolosită. Podeaua unui salon, o podea de scîndură frumos lăcuită, ca o altă scenă de teatru, este

despre o căsătorie stupidă și despre o iluzie cu care trăiesc lenes, fără o reală, imediată dorință (nu fac nimic să o păstreze și să o facă să fie ceva mai concretă), iluzia-vorbă, iluzia-gînd, vorbă și gînd ascunse după un paravan, un paravan pus pe o scenă...

Scena e pusă pe scenă, o scenă Adevărată, și paravanul devine o lege și lege a textului interior, ce se adună încet în spatele corpurilor de Actori, în spatele vorbelor, pe sub scaune risipite și în cor-

Andrei Prozorov (Mircea Belu)

Înconjurată și pe cale de a fi înghițită de nisipul ce macină totul, transformînd totul în pustiu și nimic. Podeaua frumos lăcuită, traversată de oameni, așteaptă o petrecere, petrecerea se anină, pianul uriaș stă inutil fără să cînte, un incendiu are loc mai departe, dar nici el nu reușește să schimbe, nu rîvnește, nu arde, scîndura rămîne intactă, pustiu rămîne pustiu, nici comic, nici tragic, dramele celor care traversează scena, aceasta clădită pe nisip, sau scufundată aici, sînt ascunse și mute, fanfara orașului se aude cîteva clipe de foarte departe, toată lumea așteaptă ceva, ceva nu se produce, nu se întîmplă nimic și pustiu ne apasă prin vorbe.

Două femei se ascund, își acoperă chipul și corpul cu paravane, două paravane pușe pe scenă — salon cu scîndura frumos lăcuită, și vorbesc fără patos cu adevărul lor măcinat de viața meschină. Două femei, Irina și Olga — vorbesc despre zvonuri, despre un doctor beat care bate podeaua (chipurile lor sînt brăzdate de gratii, dar ele nu se agită, vorbesc blind și nici măcar gîndul lor nu se revoltă), vorbesc despre singurătate,

zile marelui pian inutil, se adună în nisipul din jurul scenei de lemn lăcuit sau lingă scena improvizată între copaci, refuzînd să urce deasupra, pe scenă, cu o încrîncenată cenzură, cu o mare putere de stăpînire. Aceasta e legea spectacolului. Aceasta este puterea lui, Paravanul din text devine metodă, instrument al unei maietutici anume, și textul rezistă în simplitatea aceasta, și spectacolul, refuzîndu-și spectacolul, trăiește cu o austeritate reală, nedemonstrată, cu o bărbăție mai rar înlînită pe scenă.

Paravanul lui Cehov, obiect-metaforă ce domină finalul actului trei, a devenit strategie de înțelegere și principiu de reprezentare la Alexa Visarion, în Teatrul din Timișoara.

Nici o explozie. Nici o fanfară. Nici dansuri, nici crize de nervi. Doar așteptarea decentă, doar cancerul ce macină totul ca nisipul, și efortul de a fi adevărat prin ridicarea Paravanului între scenă și sală.

Virtuozitate? Nu. Înțelegere a textului scris de Autor, printr-un Regizor.

Dragoș GALGOȚIU